

Merelleed

George Knottnerus

Toen ik een tijdje geleden besloot m'n baan op te zeggen om me volledig aan het schrijven te wijden, ging de hemel voor me open. Niet dat het schrijversbestaan van nu één en al rozengeur is. Maar het is wel mooi om in de lente lekker buiten te kunnen zijn. Om inspiratie op te doen. Of om lekker even te niksen, want dat kan ook heel inspirerend zijn. Maar één van de leukste kanten van het schrijverschap is naar de vogels in je tuin koekeloeren en geladen door die gevederde indrukken de pen ter hand te nemen.

Hoewel... het is niet één en al romantisch geluk 'out there'. Hieronder een notitie uit mijn natuurdagboek van enkele jaren geleden:

'De tuinmerels hebben het dit voorjaar niet makkelijk. Vorig jaar is er tussen twee vrouwtjesmerels keihard gevochten om onze tuin. Het ervaren succesrijke vrouwtje – ik noemde haar Julia – had inmiddels leren dealen met Eksters en katten. Zij voedde twee tot drie legfels op tot vliegvlugge Mereltjes. Maar zij dolf het onderspit tegen een jonger exemplaar. Dus nu vliegt er een andere, jonge vrouw aan de zijde van mijn merelman die ik Zwijger noem.

Het paar in nieuwe samenstelling moet bloeden voor het overspel. Het eerste broedsel werd ontdekt door een Ekster. De eitjes waren al uit en de nog veerloze Mereltjes werden in een onbewaakt ogenblik door de Eksters opgepeuzeld. Een dunne pleister op de wonde is dat ik geen jongen vond met slechts uitgehakte hersentjes, zoals vaak bij roof door de Gaai. Maar helaas, ook het tweede nest ging – door onbekende oorzaak – verloren.

Wat ik zo in Merels bewonder is dat ze na zo'n ramp niet aangeslagen zijn. De volgende dag al, soms dezelfde dag zelfs, worden de veren geschud. Het leed wordt afgewassen in het heldere water van het vogelbad.

De nieuwe merelvrouw – ik noem haar Eva – heeft nu een kloek besluit genomen. Ze bouwt haar derde nest vlakbij het raam waar ik altijd door naar buiten tuur. Alsof ze weet: die vleugelloze achter het glas let wel op, als er een Ekster aankomt jaagt hij 'm wel weg.

Dit nu schept verantwoordelijkheid. Ik kan geen minuut m'n post verlaten. Om te eten of om naar het toilet te gaan. Of om een stukkie te schrijven.'

Tot zover mijn notitie van toen. Het opmerkelijke feit doet zich voor dat ik dit jaar een soortgelijk avontuur met de tuinmerels beleef. De hoofdpersonen heten dit broedseizoen Zanger (de man) en Tam. Zij is geboren in onze tuin en zeer mak zoals haar naam ook aangeeft. De eerste twee nesten zijn geroofd door Gaaien en nu zijn ze bezig aan het derde legsel in de knotlinde. Om Eksters en Gaaien dit keer niet alert te maken op het nest, zingt Zanger zo ver mogelijk daar vandaan. Maar hierdoor duurt het ook langer voordat hij ter plekke is als er gevaar dreigt en zijn vrouw alarmeert door een fel 'tijk-tjik-tjik'. De Ekster met zijn

meer plumpe aanvalsstijl valt wel zo op dat Zanger genoeg aanvliegtijd heeft. Maar de Gaai weet van struik naar

struik, laag over de grond altijd een verrassingsaanval te plaatsen. Daarvoor heeft-ie een paar keer verkend om het merelnest uit te peilen. De keer dat de Gaai besluit tot plunderen van het legsel weet hij behoorlijk precies waar het nest te vinden is. Bovendien laat hij zich bij de slotaanval nogal eens vergezellen door zijn partner, zodat tegenstand kansloos is.

Dus zal ik als 'tweebeen' merelman moeten vervangen in de seconden van nood dat Zanger nog niet ter plekke is.

Daarom schrijf ik deze column maar vanachter het raam vlakbij de openslaande deur naar de tuin.

